

Al costat d'aquestes línies, una obra sense títol de Francesca Llopis, que tant podria ser la radiografia d'un paisatge com l'aproximació a l'humà. Roser Cusó troba en els porus de la matèria (dreta) la capacitat d'expressar el que diuen les llums i les ombres.

PINTURA I ESCULTURA COINCIDÈNCIA DE FINALITATS

MORFOLOGIA I BIOLOGIA DE L'HUMÀ

Els quadros de Francesca Llopis i les escultures de Rosó Cusó es complementen a la galeria Lassaletta

Fa temps que no veia obra pictòrica de Francesca Llopis, atreta per altres formes de l'expressió artística. Tampoc havia tingut l'oportunitat de veure les últimes escultures de Rosó Cusó. Cerebro, per tant, que la galeria Ignacio de Lassaletta les hagi estimulat a exposar juntes, ja que es complementen malgrat que les seves diccions són diferents. L'una i l'altra demostren que la creativitat és un assumpte que no obeeix a les formes, sinó que neix de la voluntat de crear-les en el cas de la figuració i del sentit de connexió amb aquestes quan es troben en estat pur.

Llopis connecta amb l'impuls vital a través de pintures en les quals són presents els nervis i les fibres del que és la matèria. La matèria seria amorfa si no tingués dins l'electricitat natural que prové de la mateixa existència. I això queda patent en les seves pintures, però no intenta representar el que dic.

MÚSCULS I NERVIS

Li sorgeixen d'una manera lliure i sense raonaments previs, però amb el sentit del que és cert per si mateix. No necessita representar res perquè el que és imprescindible es faci visible. Les seves obres es poden interpretar com a teixits

de músculs i nervis disseccionats i posats al descobert per un microscopi molt precís, i a la vegada són expressió del que hi ha més enllà de la matèria.

Pel que fa a Rosó Cusó, les seves escultures de ferro travessades per la llum i amb el complement de les ombres posen de manifest que sap tractar una matèria que, si bé es manifesta dúctil a les exigències de l'art, sempre domina els seus destins.

En les escultures de Rosó Cusó hi veus la terra assedegada que forma grumolls, la porta gaudiniana que s'assembla a un adorn de caramel en un gelat dels defensors de la cuina desestructura-

da i el camp ple de pedres que equival a un rampí d'aquells que servien per separar el gra de la palla a les eres. Hi ha modernitat en el tractament, però també un bon ús de les formes que van consagrar els segles de tecnologia només manual. Ve del passat, però sap estar en el present. Les seves obres tenen la poesia que tantes vegades trobem a faltar. En recomano urgentment la visita.

Josep M. Cadena

LA FITXA

Lloc: Lassaletta, Rambla Catalunya, 47

Dates: Fins al 23 d'abril